

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2182/2567

พนักงานอัยการสำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นางสาว ข. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.ยาเสพติด มาตรา 127, ป.ยาเสพติด มาตรา 90, ป.ยาเสพติด มาตรา 145, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 มาตรา 21, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 4, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 7, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 8, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 14, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 โทรศัพท์ติดต่อซื้อขายเมทแอมเฟตามีน 2 ถุง ของกลางกับ ข. จากนั้น ข. โทรศัพท์ติดต่อสั่งซื้อเมทแอมเฟตามีนของกลางจากจำเลยที่ 2 เมื่อ ข. ได้รับเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ 2 แล้วนำมาบรรจุใส่กล่องพัสดุไปรษณีย์ ว่าจ้าง ณ. นำไปส่งให้แก่จำเลยที่ 1 ลักษณะการตกลงกันเช่นนี้ ถือได้ว่าเป็นการคบคิดร่วมกันระหว่าง ข. กับจำเลยที่ 1 อันเป็นการสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดแล้ว การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นความผิดฐานสมคบกันเพื่อกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน โดยมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ตามมาตรา 127 วรรคหนึ่ง แห่ง ป.ยาเสพติด แต่จำเลยที่ 1 ไม่ทันรับมอบ ณ. นำเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวไปให้เจ้าพนักงานตำรวจ และ ข. ถูกจับกุมเสียก่อน จำเลยที่ 1 ย่อมมีความผิดฐานสมคบกันเพื่อกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติด ฐานพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนโดยการพยายามมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย เพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกัน ซึ่งต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 127 วรรคสอง กับฐานพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ซึ่งต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดสำเร็จ ตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 126 แม้จำเลยที่ 1 สมคบกับ ข. เพียงผู้เดียวมิได้สมคบกับจำเลยที่ 2 ด้วย จำเลยที่ 1 ไม่มีหน้าที่จัดหาลูกค้าและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนแก่ผู้อื่น จำเลยที่ 1 ติดต่อสั่งซื้อเมทแอมเฟตามีน 2 ถุง ของกลางจาก ข. โดยไม่ปรากฏว่าจะนำไปจำหน่ายต่อแก่ผู้อื่น และไม่มีการแบ่งกำไรกันระหว่าง ข. กับจำเลยที่ 1 ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 รู้เห็นหรือร่วมกับ ข. มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งเมทแอมเฟตามีน 3 ถุง ของกลาง ที่ค้นพบภายในห้องพักของ ข. แต่ปริมาณเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยที่ 1 พยายามมีไว้ในครอบครองต้องด้วยข้อสันนิษฐานตาม พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) ว่าเป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ซึ่ง พ.ร.บ.ให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 มาตรา 21 วรรคหนึ่ง ยังให้ผลใช้บังคับแก่คดีนี้ และจำเลยที่ 1 ไม่อาจนำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานดังกล่าวได้ จึงฟังได้ว่าการกระทำของจำเลยที่ 1

เป็นการกระทำเพื่อจำหน่าย แต่พฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ได้ว่าเป็นการกระทำเพื่อการค้า

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 100/1 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, 4, 7, 8, 14 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 จำเลยที่ 1 ให้การปฏิเสธ จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง, 67 ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 7, 8 วรรคหนึ่ง ฐานพยายามมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง ซึ่งต้องระวางโทษเช่นเดียวกับความผิดสำเร็จ กับฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานพยายามมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุก 5 ปี และปรับ 200,000 บาท จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 ปี 6 เดือน และปรับ 100,000 บาท โทษจำคุกให้การลงโทษไว้มีกำหนด 4 ปี ให้คุมความประพฤติจำเลยที่ 1 โดยให้จำเลยที่ 1 ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 3 เดือน ต่อครั้ง ภายในกำหนด 3 ปี ให้จำเลยที่ 1 กระทำกิจกรรมบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ตามที่พนักงานคุมประพฤติและจำเลยที่ 1 เห็นสมควรมีกำหนด 24 ชั่วโมง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 จำเลยที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง วรรคสาม (2), 66 วรรคสอง พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 7, 8 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ฐานสมคบกันเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด และได้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกัน ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และฐานร่วมกันพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ซึ่งมีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุก 6 ปี และปรับ 500,000 บาท จำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 3 ปี และปรับ 250,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โจทก์และจำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคสอง (1), 127 วรรคสอง จำคุกคนละ 4 ปี และปรับคนละ 300,000 บาท ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้จำเลยที่ 1 หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 2 ปี 8 เดือน และปรับ 200,000 บาท ลดโทษให้จำเลยที่ 2 กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 2 ปี และปรับ 150,000 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังได้ไม่เกิน 1 ปี ยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นสำหรับจำเลยที่ 1 ฐานพยายามมีเมทแอมเฟตามีนไว้

ในครอบครอง และยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นสำหรับจำเลยที่ 2 ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และฐานร่วมกันพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำเลยที่ 1 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาแผ่นดินวินิจฉัยว่า คดีสำหรับจำเลยที่ 2 คู่ความไม่ฎีกาจึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ และข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติในชั้นฎีกาว่า เมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2561 จำเลยที่ 1 ติดต่อนางสาวชญาธรหรืออีก ผ่านโปรแกรมเมสเซนเจอร์ เฟซบุ๊ก และโทรศัพท์เคลื่อนที่ขอซื้อเมทแอมเฟตามีนชนิดเกล็ด อันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 จำนวน 2 ถุง น้ำหนัก 2 กรัม ในราคาถุงละ 1,300 บาท รวมเป็นเงิน 2,600 บาท จำเลยที่ 1 ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของนายสาธิต คนรักจำเลยที่ 1 โอนเงินค่าเมทแอมเฟตามีนดังกล่าว 2,600 บาท ให้แก่นางสาวชญาธร ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตแบงก์กิ้งเข้าบัญชีเงินฝากธนาคาร ก. สาขาแพชั่นไอส์แลนด์ รามอินทรา ชื่อบัญชีนายอภิชัย ต่อมาวันเดียวกันนางสาวชญาธรติดต่อขอซื้อเมทแอมเฟตามีนชนิดเกล็ด 2 กรัม จากจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 ตกลงและส่งมอบให้แก่ นางสาวชญาธรที่หน้าร้านสะดวกซื้อเซเว่นอีเลฟเว่น ปากซอยสุขุมวิท 79 ใกล้คอนโดมิเนียม ค. ที่ นางสาวชญาธรพักอาศัยอยู่ นางสาวชญาธรนำเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวใส่ถุงขนมปังยี่ห้อจุ๊ลี่ พร้อมหนังสือสดมณฑ์ขนาดเล็ก ปกสีขาว 1 เล่ม บรรจุในกล่องพัสดุไปรษณีย์สีน้ำตาล แล้วติดต่อนายชาญมาศหรือปกให้น้ำกล่องพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าวไปส่งให้จำเลยที่ 1 ที่ซอยอินทามระ 25 นายชาญมาศสังเกตว่ากล่องพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าวมีน้ำหนักเบาผิดปกติ เกรงว่าจะมีของผิดกฎหมายซุกซ่อนอยู่ ในวันที่ 29 ตุลาคม 2561 เวลาประมาณ 1 นาฬิกา นายชาญมาศนำกล่องพัสดุไปรษณีย์ส่งให้พนักงานตรวจรักษาความปลอดภัย ตรวจสอบที่สถานีตำรวจนครบาลทองหล่อ ขณะนั้น จำเลยที่ 1 โทรศัพท์ติดต่อนายชาญมาศให้รับน้ำกล่องพัสดุไปรษณีย์ดังกล่าวไปส่ง ต่อมาจำเลยที่ 1 แจ้งยกเลิกไม่รับกล่องพัสดุไปรษณีย์และให้นายชาญมาศนำกล่องพัสดุไปรษณีย์ไปคืนนางสาวชญาธร นายชาญมาศโทรศัพท์แจ้งนางสาวชญาธรว่าจะนำกล่องพัสดุไปรษณีย์ไปคืน นางสาวชญาธรให้นายชาญมาศนำกล่องพัสดุไปรษณีย์ไปฝากไว้กับพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ป้อมยามของคอนโดมิเนียม ค. ต่อมาพนักงานตรวจรักษาความปลอดภัยกับพวกและนายชาญมาศเดินทางไปที่คอนโดมิเนียมดังกล่าว และประสานกับเจ้าหน้าที่ของนิติบุคคลขอตรวจสอบสภาพจากกล้องวงจรปิดแล้วพบว่า นางสาวชญาธรเป็นคนนำกล่องพัสดุไปรษณีย์มาส่งให้แก่นายชาญมาศบริเวณล็อบบี้ของคอนโดมิเนียม ค. พนักงานตรวจรักษาความปลอดภัยให้เจ้าหน้าที่ของนิติบุคคลพาขึ้นไปห้องพักนางสาวชญาธร พบนางสาวชญาธรอยู่ในห้อง เมื่อนำกล่องพัสดุไปรษณีย์ให้ดูนางสาวชญาธรรับว่าเป็นกล่องที่ตนให้นายชาญมาศนำไปส่งแก่จำเลยที่ 1 พนักงานตรวจรักษาความปลอดภัยตรวจค้นกล่องดังกล่าวพบถุงขนม 4 ถุง มีเมทแอมเฟตามีนชนิดเกล็ดบรรจุอยู่ในถุงพลาสติกใส 2 ถุง และพบหนังสือสดมณฑ์ขนาดเล็กปกสีขาว 1 เล่ม ตรวจค้นภายในห้องพบเมทแอมเฟตามีนบรรจุถุงพลาสติก 3 ถุง ถุงพลาสติกใสสำหรับแบ่งและหลอดพลาสติกอยู่ใต้อ่างล้างน้ำในห้องน้ำ และพบอุปกรณ์การเสพยาเสพติดกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ภายในห้อง จึงยึดเป็นของกลางทั้งหมด พนักงานสอบสวนส่งเมทแอมเฟตามีนชนิดเกล็ด 5 ถุง ของกลาง ไปตรวจพิสูจน์ได้รับรายงานว่ามีน้ำหนักสุทธิ 2.392 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 2.346 กรัม เฉพาะเมทแอมเฟตามีนชนิดเกล็ด 2 ถุง ที่พบในกล่องพัสดุไปรษณีย์มีน้ำหนักสุทธิ 1.267 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 1.244 กรัม ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการแรกมีว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า การที่จำเลยที่ 1 ใช้โทรศัพท์ติดต่อซื้อขายเมทแอมเฟตามีน 2 ถุง ของกลางกับนางสาวชญาธร และนางสาวชญาธรใช้โทรศัพท์ติดต่อสั่งซื้อเมทแอมเฟตามีน

ของกลางจากจำเลยที่ 2 เมื่อนางสาวชญาธรได้รับมอบเมทแอมเฟตามีนที่สั่งซื้อจากจำเลยที่ 2 แล้วก็นำมาบรรจุใส่กล่องพัสดุไปรษณีย์ และว่าจ้างนายชาญมาศนำกล่องดังกล่าวไปส่งมอบให้แก่จำเลยที่ 1 ผู้ซื้ออีกทอดหนึ่ง ลักษณะการตกลงกันเพื่อให้นางสาวชญาธรทำการขายและจำเลยที่ 1 ทำการซื้อโดยส่งมอบเมทแอมเฟตามีนกันเช่นนี้ ถือได้ว่าเป็นการคบคิดร่วมกันระหว่างนางสาวชญาธรกับจำเลยที่ 1 อันเป็นการสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดแล้ว การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นความผิดฐานสมคบกันเพื่อกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดฐานจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน โดยการมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ตามมาตรา 127 วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายยาเสพติด และข้อเท็จจริงได้ความว่าในที่สุดนางสาวชญาธรได้ส่งมอบเมทแอมเฟตามีน 2 ถุง ของกลางให้แก่จำเลยที่ 1 โดยว่าจ้างนายชาญมาศให้ไปส่งแทน อันเป็นการกระทำตามที่ได้สมคบกันแล้ว แต่จำเลยที่ 1 ยังไม่ทันรับมอบโดยนายชาญมาศนำเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวไปให้เจ้าพนักงานตำรวจและนางสาวชญาธรผู้ขายถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมเสียก่อน จำเลยที่ 1 ย่อมมีความผิดฐานสมคบกันเพื่อกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติด ฐานพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนโดยการพยายามมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย เพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกัน ซึ่งต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 127 วรรคสอง กับฐานพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน ซึ่งต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดสำเร็จตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 126 แม้ข้อเท็จจริงปรากฏในทางพิจารณาว่า จำเลยที่ 1 สมคบกับนางสาวชญาธรเพียงผู้เดียวมิได้สมคบกับจำเลยที่ 2 ด้วย จำเลยที่ 1 ไม่มีหน้าที่จัดหาลูกค้าและจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนแก่ผู้อื่น จำเลยที่ 1 ติดต่อสั่งซื้อเมทแอมเฟตามีน 2 ถุง ของกลางจากนางสาวชญาธรโดยไม่ปรากฏว่าจะนำไปจำหน่ายต่อแก่ผู้อื่น และไม่มีการแบ่งกำไรกันระหว่างนางสาวชญาธรกับจำเลยที่ 1 ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 รู้เห็นหรือร่วมกับนางสาวชญาธรมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งเมทแอมเฟตามีน 3 ถุง ของกลาง ที่ค้นพบภายในห้องพักของนางสาวชญาธร ซึ่งเมทแอมเฟตามีนดังกล่าวนางสาวชญาธรเบิกความว่าซื้อมาจากจำเลยที่ 2 ครึ่งละ 1 ถุง เมื่อจำเลยที่ 1 สั่งซื้อเมทแอมเฟตามีน 2 ถุง นางสาวชญาธรจึงสั่งซื้อจากจำเลยที่ 2 อีกก็ตาม แต่ปริมาณเมทแอมเฟตามีนที่จำเลยที่ 1 พยายามมีไว้ในครอบครองต้องด้วยข้อสันนิษฐานตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคสาม (2) ว่าเป็นการมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ซึ่งพระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายยาเสพติด พ.ศ. 2564 มาตรา 21 วรรคหนึ่ง ยังให้มีผลใช้บังคับแก่คดีนี้ และจำเลยที่ 1 ไม่อาจนำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานดังกล่าวได้ จึงพึงได้ว่าการกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นการกระทำเพื่อจำหน่าย แต่พฤติการณ์ของจำเลยที่ 1 พึงไม่ได้ว่าเป็นการกระทำเพื่อการค้า ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ยังไม่ถูกต้อง ฎีกาของจำเลยที่ 1 พึงขึ้นบางส่วน ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการต่อไปมีว่า สมควรลงโทษจำเลยที่ 1 ให้เบาลงและรอกการลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 หรือไม่ เห็นว่า เมทแอมเฟตามีน 2 ถุง ของกลางที่จำเลยที่ 1 สั่งซื้อจากนางสาวชญาธรมีน้ำหนักสุทธิ 1.267 กรัม คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 1.244 กรัม นับว่าปริมาณไม่มากนัก การที่ศาลอุทธรณ์กำหนดโทษจำคุก 4 ปี และปรับ 300,000 บาท ก่อนลดโทษมานั้น เห็นว่า สูงเกินไป สมควรกำหนดโทษให้เบาลงอีกเพื่อให้เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งรูปคดี ส่วนที่จำเลยที่ 1 ฎีกาขอให้ออการลงโทษจำคุกด้วยนั้น เห็นว่า เมทแอมเฟตามีนเป็นยาเสพติดให้โทษซึ่งมีอันตราย

ร้ายแรง พฤติการณ์ในการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 นับเป็นต้นเหตุในการก่อให้เกิด อาชญากรรมและปัญหาสังคมอื่นติดตามมานับการ กระทำความผิดจำเลยที่ 1 อายุ 33 ปีเศษแล้ว ย่อมรู้ถึงพิษภัยร้ายแรงดังกล่าวเป็นอย่างดี แม้ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 เคยต้องโทษจำคุก มาก่อนและมีภาระต้องเลี้ยงดูบุคคลในครอบครัวดังที่กล่าวอ้างมาในฎีกาก็ตาม ก็ไม่เป็นเหตุผล เพียงพอที่จะรอกการลงโทษจำคุกให้แก่จำเลยที่ 1 ได้ ที่ศาลอุทธรณ์ใช้ดุลพินิจลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 โดยไม่รอกการลงโทษมานั้น นับว่าเหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ไม่มีเหตุให้ศาลฎีกา เปลี่ยนแปลงแก้ไข ฎีกาข้อนี้ของจำเลยที่ 1 ฟังขึ้นบางส่วน ส่วนฎีกาข้ออื่นของจำเลยที่ 1 ไม่มีผล เปลี่ยนแปลงคำพิพากษาจึงไม่รับวินิจฉัย พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตาม ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคหนึ่ง, 126, 127 วรรคสอง ประกอบ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80 เป็นการกระทำความผิดเดียวกันเป็นความผิดต่อกฎหมายหลาย บทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ละบทมีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานพยายามจำหน่าย เมทแอมเฟตามีน ซึ่งต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดสำเร็จ จำคุก 2 ปี และปรับ 150,000 บาท ลดโทษหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี 4 เดือน และปรับ 100,000 บาท นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ธีระศักดิ์ วริวงศ์ · เขต กวีบริบูรณ์ · ปฎิญา สุตรสุวรรณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2182/2567>